

לונדון, 15.7.40

פוליה יקרה -

נפגשתי פה אתמול עם יוליוס דויטש - מי שהיה מנהיג ה"שוץ-בונד" באבסכריה וניהל את מלחמת ווינה האדומה נגד דולפוס. לאחר כשלון הסוציאליסטים נמלט לצ'יחה יחד עם שאר המנהיגים הסוציאליסטים. הוא הלך אחר-כך לסגרד וחשתיך במלחמת הריפובליקה נגד פרנקו. משם בא לצרפת ונלחם נגד הנאצים. כשנפלה גב צרפת נפלס בנסי-נסיס והגיע לאנגליה, לפי הזמנה הפרזידנס של סן-דומינגו, הוא יוצא בקרוב לשם. הוא סיגר לי דברים מעציבים על מהלך המלחמה בצרפת. הצבא הצרפתי כמעט שלא נלחם כלל. בחוגים המצוקיים שורה דימורליזציה טהרסת. הפשיזם עשה שמה בצרפת, והקומוניסט בהסון. כמעט שהצרפתים לא עשו שום נסיון רציני לעבוד בפני הנאצים. עוד כשרם הגיע צבא גרמני סיהרו הצרפתים לסגת אחור.

כמעט שקשה לי להאמין שכך היו הדברים בכללם. אולם התוצאות כאילו באמתות את הסיפור המבהיל הזה.

יהיה מה שיהיה - דבר אחד ברור ללא כל ספק: רוח אחרת שורה באנגליה. (בוודאי שמעת אתמול את נאומו של צ'ירצ'יל). לא אוכל להגיד שכל אנגלי ברגיש כצ'ירצ'יל, אולם בכל הפגישות והשיחות שלי אני שומע שצ'ירצ'יל טבטא בדרך כלל את הלך-הרוח השליט בסובי העם האנגלי, גם בקרב הפועלים וגם בקרב החוגים "הגבוהים".

הייתי שלוש באוכספורד ונטגשתי עם אחד העסקנים של "צ'מס הויז", "המוסד הסמלכתי לעניינים בין-לאומיים" הסטפל בענייני המזרח הקרוב. שוחחנו ארוכות על המצב בכפרים, עיראק, תרכיה,

. / .

סוריה וא"י. ממנו נודע לי שבקרב אנשי כחלקת המזרח-התיכון מתהלכת המחשבה (לא חדשה) על הקמת פדרציה ערבית, לא רק בין סוריה וארץ-ישראל (לפדרציה זו הסיף זמן רב ה"סיימס" הלונדוני) - אלא בין עיראק, סוריה וא"י, עם "יחידה" יהודית בתוכה. איני יודע עד כמה זוהי מחשבה פרכית של עסקני צ'סס הויז, ועד כמה היא שאובה מחוגי הסדר לענייני חוץ. אנשי צ'סס מדברים כאילו בשפת הפרטי בלבד, אך לא אהיה כופתע אם אשכע שרעיון זה יש לו מהלכים בחוגים יותר סוסטימים. אולי גם מתנהלות שיחות בענין זה בבגדד או גם מקומות אחרים. אם כי זה הרבה שנים חשבתי שרעיון זה ביסוסו כדרך לפתרון - אין לבי עכשיו לתכנית זו ויש לי שני טעמים :

(א) בשעה זו תכנית זו לא תהיה לטובתנו.

אם המשלה תיאחז עכשיו ברעיון זה הסיבה לכך לא תהיה השאיפה לרצות אותנו - אלא קניית לב העיראקים (ואולי הסעודים, אם כי איני רואה מה תרומת מצרים מפדרציה זו). ופחות מכל יש להניח שהפוליטיקנים העיראקים יהיו מוכנים ומוכשרים עכשיו לחשש בוגא שיתקבל גם על דעת היהודים. עיראק אמנם שרויה עכשיו בסכנה כפולה, ובלי חסות אנגליה לא תעמוד אף יום אחד בשלמותה (כי לא רק גרמניה ואיטליה, אלא גם תרכיה לוססה עין לבוסול), אבל מדינאי עיראק, ואפילו הפרו-בריטים בתוכה, כגון נורי סעיד עומדים תחת לחץ ההמון המתחש בשנאה לאנגליה (וכמובן - גם ליהודים)

ותכנית זו עכשיו עלולה להש

מ"הספר הלבן" - -

לרעתנו.

(ב) מסופקני אם שעה זו, היא בכלל כשרה לסידורים "סופיים". לדעתי יש עכשיו דאגה אחת יסודית: נצחון. ועד כמה שהדבר נוגע לנו - השתתפותנו במלוא-יכולתנו בארץ ובגולה במלחמת אנגליה נגד הנאצים ביחידות יהודיות, סיחוף כוח יהודי מכסימלי בהגנת א"י ובהנחלת הבוסה להיסלר - זו צריכה להיות לדעתי כל התכנית פעולתנו עד הנצחון.

ואני שרוי בדאגה שמא תכניות "יותר רחבות" יסיחו
דעתנו מהפקיד חיוני יחיד זה - שאף הוא אינו קל ואינו כל כך
קרוב.

בקרוב אני מניח יגיע דוב (הוז) ארצה ויהאר את
המצב כפי שהיה פה לפני חודש. תראי מכתב זה לברל כצנלסון.

שלום ונשיקות לכלכם,

ד ו ד.